



**BİR FOTOĞRAFIN HATIRLATTIKLARI: 14**

## T. C. KÜLTÜR BAKANLIĞI BÜYÜK ÖDÜLÜNÜ ALIYORUM

**B**enim üniversite yıllarımda bilimsel toplantı nedir, kongre veya panel nedir, bilmezdik. Öyle şeyler yok muydu, bizler mi ilgilenmedik, hatırlamıyorum. Ancak hatırladığım iki üç toplantıdan söz etmeden geçemeyeceğim.

Üçüncü sınıfta iken, Türkiye Millî Talebe Federasyonu'na bağlı Yüksek Okullar Öğrenci Derneği'nin yönetim kurulu üyesi idim. Eğitim ve kültür işlerinden sorumlu idim. Hatırladığım bir etkinliğimiz bir paneldi. Davet ettiklerimiz arasında yazar Orhan Hançerlioğlu da vardı. İstanbul üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden bir ünlü doçent, belki profesör idi, davetimize gelemeceğini söylemişti. Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nun Konferans Salonu'nda gerçekleştirdiğimiz toplantıya İstanbul'daki on kadar yüksek okul öğrencileri gelmişti.



**Prof. Dr.**  
**Saim SAKAOĞLU**

Hatırladığımız başka bir toplantı ise, o dönemde çok yaygın olan bir münazara idi. Münazara, Ankara ve İstanbul Üniversitelerinin Hukuk Fakülteleri arasında idi.

Hasılı onca yıl İstanbul Üniversitesi'nde öğrenci oldum (1959-1965) bir panel, seminer, sempozyum ve kongre türü bir toplantının ne düzenlendiğini işittim ne de birinin dinleyicisi oldum.

Böyle güzel olaylardan haberdar olmam, dinleyici veya konuşmacı olarak katılmalarımla 1970 yılının başlarına rastlar. Bir bankanın düzenlediği Yunus Emre konulu büyük toplantıyı basından izledim. 1971 yılında, Ankara'daki iki kurumun, Malazgirt Zaferimizin 900. Yılı münasebetiyle Erzurum'da düzenlediği toplantıların özellikle birincisinin sıkı bir izleyicisiydim: Selçuklu Araş-



Müsteşarın elinden ödülümü alıyorum

tirmaları Enstitüsü'nün Malazgirt Zaferi ile ilgili toplantısı ve Türkiye Coğrafya Derneği'nin yıllık toplantısı.

Benim davet edildiğim, büyük bir heves ve keyifle katıldığım ilk toplantı, dönemin Milli Eğitim Bakanlığı Kültür Müsteşarlığı tarafından düzenlenmişti. Müsteşar ise, hemşerimiz Mehmet Önder Ağabeyimizdi. Cumhuriyetimizin 50. yılı münasebetiyle düzenlenen toplantı alanımız için son derece önemli idi. Burada elde edilen başarı, toplantının kongre olarak düzenlenmesinin yolunu açtı ve bu toplantıların ilki iki yıl sonra İstanbul'da açıldı. Sonuncusu 2017 yılında Ordu ilimizde düzenle-

nen bu toplantıların listesini aşağıya alıyoruz.

A) 1. I. Milletlerarası Türk Folklor Semineri (8-14 Ekim 1975 - Ankara)

B) 1) I. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi (23-30 Haziran 1975 - İstanbul)

2) II. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi (22-28 Haziran 1981 - Bursa)

3) III. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi (23-28 Haziran 1986 - İzmir)

4) IV. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi (6-11 Mayıs 1991 - Antalya)

5) V. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi (24-29 Hazi-



Prof. Barışta ile birlikte

ran 1996 - Ankara)

6) VI. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi (27 Haziran-1 Temmuz 2001 - Mersin)

7) VII. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi (27 Haziran-01 Temmuz 2006 - Gaziantep)

8) VIII. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi (21-24 Kasım 2011- Özdere - İzmir)

9) IX. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi (20-23 Kasım 2017 - Ordu)

Seminerimize katılanların hayatta kalanlarının sayısı son

edece azaldı. Allah kalanlara sağlıklı ömürler versin. Hayattaki en yaşlımız Prof. Dr. Zeynep Korkmaz (1922), en gencimiz ise Prof. Fikret Türkmen'dir. Seminer ve kongrelerin toplam sayısı on olup onuna da katılan iki veya üç kişiden biri benim. Ancak varsa bile, öbür kişi veya kişiler kimlerdir, bilemiyorum. Ayrıca bu on toplantının yedinci (Gaziantep 2006) ve sekizincisinde (İzmir 2011) Bakanlığın büyük takdirini kazanan tek kişi de benim. Bunca yılların hizmetinin takdir edilmesine güzel...

Aşağıda 2011 İzmir Kongre-



Toplantıda konuşmamı yaparken

si ile ilgili bilgiler sunulacaktır:

VIII. Milletlerarası Türk Halk Kültürü Kongresi, 21-24 Kasım 2011 tarihleri arasında Özdere-İzmir’de toplandı. T. C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Araştırma ve Eğitim Genel Müdürlüğü’nce düzenlenen toplantıya, “Türk Fıkralarında Tıp (Karakter) Göçüşmesi” başlıklı bir bildiri sunmuştum. Basımı için şu eserimize bk. *Nasreddin Hoca Üzerine Yazılar*, Konya 2013, 115-122.

Toplantının son günü Efes’e yapılan geziye, daha önce ailemle özel olarak gittiğimiz için, katılmadım. Otelin konferu beni bayağı etkilemişti.

Bu toplantının açılış gününde bulunup bulunamayacağım özellikle sorulmuştu. Ben de ilk günün açılış oturumunu yöneteceğimi tahmin etmiştim. Meğer o gün benimle birlikte iki

kişiye daha özel bir tören düzenlenecekmiş. Ancak Sayın Bakan Ankara’daki işleri sebebiyle katılamadığı için, gelebilir düşüncesiyle töreni dördüncü ve sonuncu gündeki kapanış oturumuna ertelemişler. Ancak Bakan yine katılamayınca anılan tören sonuncu gün gerçekleştirildi. Diğer iki kişiden biri Prof. Dr. Örcün Barışta ile son iki dönemdir Isparta milletvekili olan, bu konularda çok çaba sarf ettiği söylenen Recep Özel idi. Hepimizin ayrı ayrı slaytları gösterildi ve sahneye davet edilerek Müsteşar Özgür Özarslan tarafından Bakan adına farklı bir heykel takdim edildi. Heykelin dönerli olan üst saydam kısmında şu ibare yer alıyordu:

T. C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı  
Araştırma ve Eğitim Genel  
Müdürlüğü



Kongre üyelerinden bazıları toplu halde

Heykelin sabit olan alt kısmında ise şu ifadeye yer verilmişti:

Sayın Prof. Dr. Saim Sakaoğlu

Türk Halk Kültürüne Yapmış Olduğunuz Hizmetlerden Dolayı Teşekkür Eder, Sağlık ve Esenlikler Dilerim.

Ertuğrul GÜNAY

Kültür ve Turizm Bakanı

Benzer bir kadirbilirlik, 2006'daki VII. Kongremizde, Gaziantep'te, dönemin Kültür ve Turizm Bakanı Atilla Koç'un döneminde de gösterilmişti. Onun da fotoğraflarını elde edebilseniz ayrıca tanıtacağım.

Ödüle layık bulunanların duyurulmasından sonra gönüllü bir olay yaşandı. Özellikle kadın başlıkları üzerinde

50 yıldan beri çalışan Sabiha Tansug Hanım da böyle bir ödülü beklediğini dile getirirken âdeta isyan ediyordu. Kendisinin başarılarını dile getirip bir haksızlığın yapıldığını anlatıyordu. Ortalık bir tür kargaşa havasına bürünmüştü. Herkes, varlığından ancak o gün ve orada tanıklık etikleri üçüncü kişiyi de merak ediyorlardı. Bu hava ödül törenine geçilmeyi bir süre geciktirmişti. Şahsen ben de bu görüşte idim.

Son gün çekilen toplu fotoğraf oldukça kalabalıktı. Acaba ben o fotoğrafa bakarak kimleri seçebilmişim; E. Artun, M. Yardımcı, F. Türkmen, M. Ekiçi, Ö. Barışta, A. Yakıcı, N. Tan, S. Koz, M. Özhan, İ. Çetin, A. Çetin... Ya öbürleri? Çoğu genç olan ve farklı dalların elemanı olan arkadaşlarla hiç karşılaşmadığımız için tanıyamadım.



Dr.  
Mehmet  
Ali UZ

## LÂDİKLİ AHMET AĞA İLE İLK KARŞILAŞMAMIZ

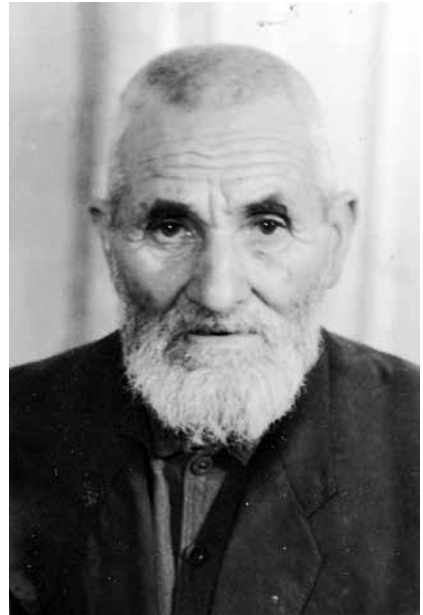
**L**âdikli Ahmet Ağa (1888-1969) ile ilk defa yıllar önce çocukluk yaşlarımda iken karşılaştım. Babam genellikle öğle ve ikindi namazlarını Kapı Camii'nde kılardı. Bir seferinde

öğle namazına gittiğinde, dönüşünde Lâdikli Ahmet Ağa ile çıkageldiler. Yemekten sonra ikindiye kadar sohbet edildi. Ben ilk defa Ahmet Ağa'nın elini o gün öpmüştüm. Ahmet Ağa başımı okşamış bana dua etmişti.

O yıllarda ailevi bir meselemiz vardı. Bir ara annem bu konuyu açtı. Biraz da Ahmet Ağa'yı sıkıştırır gibi oldu. Ahmet Ağa sonunda: "İnşallah bu mesele sizin isteğiniz gibi neticelenecek." demişti. Dediği gibi de oldu. Daha sonraki yıllarda Ahmet Ağa ile görüşmelerimiz devam etti. Ama ben bu ilk karşılaşmamızı hiç unutamiyorum. Yıllar sonra Allah onun hayatını kitaplaştırmayı da nasip etti.



Lâdikli Ahmet Ağa (1888-1969)



## MAHMUT SAMİ RAMAZANOĞLU'NU ZİYARET

Annem, babam, anneannem ve büyük dayım Adil Efendi, Sami Efendi'ye bağlı idi. Sami Efendi'nin zaman zaman Konya'ya geldiği olurdu. Babam ziyaret ederken elini öpsün duasını alsın diye beni de yanında götürdü. Böyle babamla birlikte pek çok sefer Sami Efendi'nin ziyaretinde buldum ve elini öptüm.

Sami Efendi çok az yer, zayıf, naif, ufak tefek bir insandı. O ileri yaşına rağmen hep iki dizi üzerinde otururdu. Son derece kibar bir insandı. Muhataplarına karşı hiç emir siygasını kullandığı görülmezdi. Hep yapalım, edelim diye konuşurdu. Son derece müeddep bir insandı. Mürşid-i kâmil. Böyle mükemmel bir insanı gören kişi kolay kolay başka bir mürşide bağlanamazdı.

Günümüzde şeyhim diye ortaya çıkan bir sürü şarlatan ve sapık adam bunun için itibar görüyor. İşin içine cehalet de girin-



Mahmut Sami Ramazanoğlu (1308 / 1984)

ce insanlar eşlerini, kızlarını böyle adamlara elleri ile teslim ediyorlar. Allah toplumu böyle insanların şerrinden korusun.

## KIBRIS SEYAHATİMİZ VE RAUF DENKTAŞ'LA TANIŞMAMIZ

1980'li yılların sonuna doğru, Kıbrıs davasına sahip çıkılmaz gibi bir durum oluşmuştu. Aydınlar Ocakları olarak Kıbrıs da-



Av. Mehmet Ali Uz ve Rauf Denktaş.



**HAKKI ATUN**

Cumhuriyet Meclisi Başkanı

30 Mart 1993

Sayın M. Ali Uz  
Konya Aydınlar Ocağı Başkanı  
Mimar Muzaffer Cad.  
Tahirpaşa Camii Karşısı  
Aşçıgil İşhanı Kat 2  
Konya

Ramazan Bayramı dolayısıyla şahsınız ve Konya Aydınlar Ocağı Yönetim Kurulu adına göndermek inceliğini gösterdiğiniz kutlamaya teşekkür eder, bilvesile sizin ve tüm Konya Aydınlar Ocağı yönetici ve üyelerinin geçmiş bayramını en içten duygularıyla kutlarım. Kutlama kartınızın ekinde gönderdiğiniz fotoğrafı da aldım. Özel albümümde seçkin bir yer tutacak olan bu fotoğrafa da ayrıca teşekkür eder, sağlık, mutluluk ve esenlikler dilerim.

Yeniden birlikte olma özlemiyle saygılarımı sunarım.

Hakkı Atun  
Cumhurbaşkanı Vekili ve  
Cumhuriyet Meclisi Başkanı

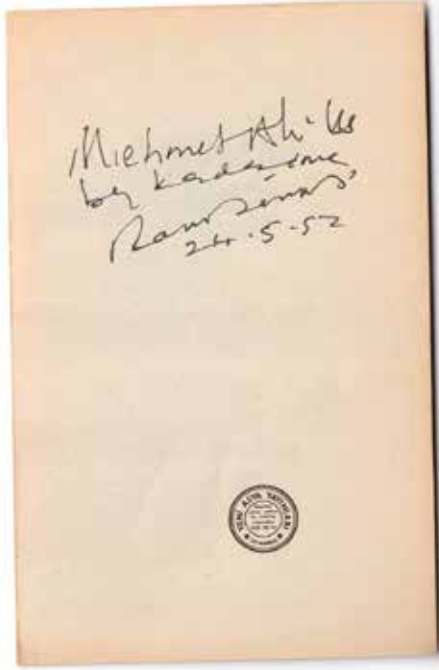
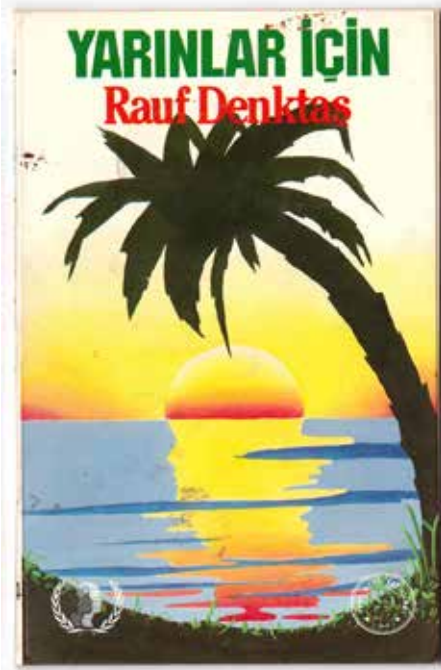
### Toplantı ile ilgili Hakkı Atun beyin bir mektubu.

vasını anlatmak için bir seri konferanslar tertip etmiştik. Sayın Rauf Denktaş'la temaslarımız sonunda zamanın Meclis Başkanı Hakkı Atun Bey Konya'ya bir konferans için geldi. Zafer Otelinde tertip ettiğimiz konferansa ilgi ve katılım büyük oldu. Konya valisi, il emniyet müdürü, bazı daire başkanları ve milletvekil-

ri katılmışlardı. Sayın Atun bundan çok memnun kalmış Kıbrıs'a dönüşünde konferans için bana bir teşekkür mektubu göndermişti.

Bundan sonra bizim de bir Kıbrıs gezimiz oldu. Cumhurbaşkanlığı bize iki araba ve bir de mihmandar tahsis etti. Bir hafta





Rauf Denktaş'ın imzalı kitabı.

boyunca Kıbrıs'ın sınır noktalarına kadar her tarafı gezdirdiler. Bazı akşamlarda köşke yemeğe davet edildik ve böylece Sayın Denktaş'la tanışmış olduk. Sayın Denktaş'la ve Meclis Başkanı Hakkı Atun'la münasebetimiz uzun yıllar devam etti. Adıma imzaladığı bir kitapla bir resim albümü kitaplarım arasındadır. Bütün bunlar hafızamda tatlı bir hatıra olarak kaldı.

### **Maraş Bölgesi Neden İskâna Açılmamış?**

Bir gün de özel izinle Maraş bölgesini gezdik. Hemen hemen büyük oteller, bankalar ve görkemli binalar bu bölgede idi. Burası âdeta Kıbrıs'ın ekonomi yönünden ana merkezi gibi görünüyordu. Bölgeye hayran kaldık. O gün de köşke akşam yemeğine davetliydik. Sayın Denktaş'a bu bölgenin neden iskâna

açılmadığını sordum. Sayın Denktaş acı acı gülümsedi ve "O da bizim hatamız oldu. Biz dünya efkâr-ı umumiyesine iyi niyetli olduğumuzu göstermek için bunu yapmıştık. Bizi anlamadılar. Biz de yanlış attığımız bu adımdan geri dönemedik." dedi. Demek ki, yanlış atılan adımlar bazen geri alınamıyor.

Maraş meselesi zaman zaman gündeme gelmesine rağmen hâlâ halledilemedi. Ayasofya meselesi de böyle olmamış mıydı? Allah'a şükür bugün Ayasofya'nın açılışını gördük. İnşallah Maraş'ın da iskâna açıldığına tanık oluruz.

### **DİYANET İŞLERİ BAŞKANI EYÜP SABRİ HAYIRLIOĞLU'NDAN NASIL FIRÇA YEMİŞTİK**

İmam-Hatip Okulu orta sınıflarında idik... Bir gün Mehmet Cinkara, Mehmet Ali



Eyüp Sabri Hayırlıoğlu (1884-1960)

Aldur ve ben birlikte Ankara'ya gezmeye gitmiştik. Aklımıza hemşerimiz Diyanet İşleri Başkanı Eyüp Sabri Hayırlıoğlu'nu ziyaret etmek geldi. Başkanlık eski binasında idi. Bizi bekletmeden yanına aldılar. Biraz sohbet ettik. Sonra Başkan önümüze okuyun diye Arapça bir metin sürdürdü. Daha biz Sarf cümlesinde yani Emsile, Bina ve Maksut okuduğumuz dönemlerde idik. Metni istediği gibi okuyamadık. Hayırlıoğlu bu yüzden bizi hırpalar gibi oldu. Fena hâlde bozulmuştuk. Sonra kendi de farkına vardı ve: "Çocuklar bu işler kolay olmuyor, ben de aradan yirmi-yirmi beş yıl geçmesine rağmen yeni harflere bir türlü alışamadım hâlâ eski harfleri kullanırım." dedi ve bizim gönlümüzü almaya çalıştı. Dedelerim Ali Efendi ve Mehmet Zarî Efendi'yi çok iyi tanıyordu. Onlardan bahsetti ve bize ikramlarda bulundu. Gerçekten bu hatıradaki bizim için unutulacak bir hatıra değildi.

## HARAMA EL UZATMA OKUYAMAZSIN

Hatıra seksen yıl önce Meram'da cereyan eden bir olayla ilgili. Hatıraya geçmeden seksen yıl önceki Meram'a bir göz atmanın daha faydalı olacağını düşünüyorum.

Meram'daki bahçemiz eski Meram Yolu üzerinde Bürümcekbaşı denilen mevkide idi. O zamanlar Meram'a acıbahar denilen baharın ilk aylarından itibaren çıkılır yere kar düşmeden de şehre inilmezdi. Hâli vakti yerinde olmayanlar için Meram'da hayat zordu. O zamanlar evlerde çeşme ve elektrik yoktu. Tatlı su Meram Yolu üzerinde yaklaşık biri birine 1-1,5 km uzaklıktaki üç çeşmeden alınırdı. Yine o zamanlar, bugün olduğu gibi dolmuş ve otobüs de yoktu. Atı-arabası olan zenginler dışında herkes şehre yaya gider gelirlerdi. Yiyecek içecek bütün ihtiyaçlar da şehirden temin edilirdi.

Bahçeler olduğca geniş bir alana oturur ve bahçeler arasında duvar olmadığı için yeşillik alabildiğine uzanırdı. şimdi her bahçe yerinde sekizer, onar ev bulunuyor. O zamanlar aileler kışlık ihtiyaını yazdan hazırlar kışa hazırlıklı girilirdi. Aileler arasında sıkı bir münasebet vardı. Biri birine yardımcı olmaya çalışırlardı.

O dönemlerde bahçelerde üzüm bağı pek bulunmazdı. Sonradan asmalarla da olsa bahçelerde üzümde yetiştirilir oldu. Bizim bahçenin bulunduğu bölgede hemen hemen hiç üzüm bağı yoktu. Sadece bizim bağ evinin önünde komşulardan birine ait

üç-dört puştalık bir üzüm bağı vardı. Ağustos ayının sonuna doğru üzümler olmaya başlayınca bölgenin çocukları buradan üzüm koparırlardı.

Annem muttaki, saliha bir kadındı. Bu durumu gören annem beni uyarır ve devamlı: “Aman oğlum harama el uzatma, sakın buradan üzüm yeme, sonra okuyamazsın.” diye beni uyarırdı. Bende annemin bu uyarılarına uyar çok imrenmeme rağmen oradan üzüm kopartıp yemedim.

Eskiden eğitim ailede başlar, haram-helal duygusu ve Allah korkusu küçük yaşlardan itibaren çocukların kalbine yerleştirilirdi. Bunu ya anne-baba veya dede ve nine yapardı.

Daha sonra insan eğitilmez, hayvan eğitilir. Çocuk ne yaparsa müdahale edilmemelidir düşüncesi yaygınlaşmaya başladı. Bir örnek vermek istiyorum. Bir zamanlar bahçeye karı-koca doktor bir dostumuz geldi. Yanlarında iki de küçük çocukları vardı. Bahçe o zamanlar çok bakımlı idi. Güller ve çiçeklerle doluydu. Çocuklar gül ve çiçeklerin içine dalıp koparmaya başladılar. Bunları koparıp koparıp yere atıyorlardı. Durumu gördükleri hâlde anne-baba müdahale etmiyordu. Meğer bunlara çocuk ne yaparsa yapsın müdahale edilmemelidir, düşüncesinde olanlardanmış. Dayanamadım bir ara gözlerimi karartıp çocuklardan birinin koluna koparmayın diye bir çimdik attım. Çocuk: “Anneee” diye bir çığlık kopardı. Onlar ile bu görüşmem son görüşmem oldu.



Annem Hikmet Hanım

Bizim dinî ve millî terbiye şeklimizde insan, hayvan ve nebat sevgisi çocuklara küçük yaşlardan itibaren yerleştirilir. Bu usul terk edildiği için merhametsiz, sevgisiz ve şefkatsiz bir nesil yetişti. Günümüzde insanlara hayvanlara şiddet uygulayan, eşini veya kız arkadaşını döven veya öldüren tipler bunlar arasından çıkıyor olmalı. Sonunda ne oldu? Değerlerimizden uzaklaştığımız için İstanbul Sözleşmesi'nden medet umar hâle geldik.

Mevleviler arasında çok beğendiğim bir uygulama var. Onlar bunu, “Görüşme” adı altında kullandıkları her eşyayı dudaklarına götürüp öper gibi yapar ve ondan sonra yere bırakırlar. Mesela bunlar tespih, kahve fincanı, çay bardağı olabilir. Şimdi eşyaya bile bu kadar saygılı davranan bir kimsenin insanlara, hayvanlara ve bitkilere ne kadar saygılı ve müşfik davranacağını çıkarabiliriz.



Ahmet  
ÇELİK

## Güneysınır Tarihine Bir Katkı:

### **YARDIMSEVER KARASINIRLILAR**

**K**onya'da 27 Kasım 1937 Cuma günü başlayan ve 36 saat devam ettikten sonra Cumartesi gecesi şiddetini daha da artıran bir yağmur yağar. Bunun neticesinde Pazar sabaha yakın bir vakitte Konya'yı sel basar. Meram Deresi'nden taşan sular şehre doğru akmaya başlar.

Meram'dan iki kola ayrılarak gelen selin bir kısmı, demiryolunun Meram geçidini aşarak Söylemeyin Konağı'ndan Muhacir Pazarı'nın güney kısmını, Larende Caddesi, takip eden Sahib Ata Cami ile eski Salhaneye kadar gelmiş ve buraları geçilmez hale getirmiştir. Burada evlere su dolmasından dolayı ve kerpiç evlerin yıkılmasına sebep olmuştur.

Selin ikinci kolu Havzan Bağları'ndan geçerek Beyşehir Yolu ge-

çidine kadar gelmiş orada Akyokuş'tan gelen diğer sellerle birleşerek Demiryolunu aşarak Zindankale yoluyla Hastahane caddesi'ne doğru akarak Numune Hastahanesi önüne kadar gelmiştir. Burada alınan tedbirlerle suyun yönü Musalla'ya çevrilmiştir. Sel bu bölgede tahribat yapmıştır. Askeri Ortaokul karşısında yeni yapılmakta olan iki ev, Zindankale güneyinde üç ev ile kuzeyinde altı ev tamamen yıkılmıştır. Birçok evin bodrum katını da su basmıştır.

Ayrıca Tömek'te dört ev yıkılmış, tren hattı bozulduğu için tren Horozluhan'da mahsur kalmıştır. Sel şehrin alt yapısını bozduğu gibi santral binasına su dolması nedeniyle Pazar günü sabaha karşı elektriklerin kesilmesine sebep olmuştur. Meram bölgesinde mü-



Hasan Çelik ve arkadaşları



Karasınırlılar - 6 Haziran 1962

him bir tahribat olmamış ama Dere'de iki ev yıkılmış iki koyunda telef olmuştur.

Konya merkezde 22 ev tamamen 50 ev kısmen yıkılır. Ayrıca sel şehre 80 bin TL'lik bir de hasar yapar. Polis, asker ve jandarma afetzedelerin yardımına koşmuş, enkaz altında kalan eşyaları kurtarmıştır.

Çumra'da Aralık'ın 6'sında hafif başlayan yağmur 7. gece çok şiddetlenmiş saat beşte korkunç bir gürültüyle ilçeye yıldırım düşmüştür. Yıldırımın çıkarttığı sesden halk çok korkmuştur. Telefon hattının geçtiği Bakkalbaşılar'a ait otel binasında oturan belediye başkanlığına yıldırım düşmesi üzerine odada yangın meydana gelmiştir. Yıldırım, Çumra merkez ve yakın civardaki Güvercinlik, Küçükviran, Yörükcamili ve Küçükköy telefon şebekesine büyük zarar vermiş ve bütün haberleşmelerin kesilmesine sebep olmuştur. Çumra'nın teşekkülünden beri böyle bir yağmur göremeyen.

Sel afet üzerine Kızılay bir he-

yet oluşturarak halktan yardım toplamaya başlamış ve ilk etapta 215 lira para toplanmıştır. 8 Aralık 1937'den itibaren Konya merkezden başlamak üzere genel yardım kampanyaları başlatılmış ardından da bu kampanya ilçe ve köylere kadar uzanmıştır. Bundan sonra Ekekon gazetesi afetzedelere yardım eden yer, şahıs ve yardım miktarlarını yayınlamaya başlamıştır. Kampanya 3 Şubat 1938'e kadar devam etmiştir.

Bu kapsamda olmak üzere o dönemde Çumra'ya bağlı olan (ve günümüzde Güneysınır ilçesini oluşturan bir mahalle olan) Karasınır köyü halkından 90 kişi kendi maddi imkânlarına göre bu kampanyaya katılarak yardımda bulunmuştur.

Ekekon gazetesinin yayınladığı listeye göre Karasınır halkından üç kişi 1 lira; yetmiş sekiz kişi 50 kuruş; iki kişi 35 kuruş, yedi kişi 25 ve bir kişi de 15 kuruş olmak üzere toplam 44 lira 25 kuruş selden zarara uğrayanlara verilmek üzere Kızılay'a yardımda bulunmuştur.



Ali Osman Çelik

1938 yılında Karasınır'da mukim aile reislerini oluşturan (çocukluk günlerimde bir kısmını tanıdığım) ve günümüzde ise hepsi rahmetli olan yardımsever büyüklerimizin isimleri şunlardır (liste alfabetiktir):

Abdullah Öz, Ahmet Değirmenci, Ahmet Ekici, Ahmet Harmancı, Ahmet Limon, Ahmet Mercan, Ahmet Öksüz, Ahmet Özer, Ahmet Pamuk, Ahmet Vurucu, Ali Avcı, Ali Aytemuz, Ali Balcı, Ali Dolapçı, Ali Güven, Ali

Irmak, Ali Osman Çelik, Ali Yakıcı, Ali Yükselici, Ali Rıza Özdemir, Arif Çalığışu, Arif Doğru, Arif Özçelik, Bekir Akar, Derviş Demirci, Durmuş Akıcı, Durmuş Ali Bağcı, Fazlı Korkmaz, Gaffar Önal, H. Hüseyin Güzel, Hakkı Sürücü, Halil Gür, Hasan Çiftçi, Hasan Özdemir, Hüseyin Arıcı, Hüseyin Önal, Hüseyin Solak, İbrahim Demir, İbrahim Dereli, İsmail Çimen, İsmail Mermer, Kadir Taşçı, Kâmil Akar, Mahmut Balcı, Mehmet Akman, Mehmet Ali Kesik, Mehmet Bağcıvan, Mehmet Dündar, Mehmet Erdem, Mehmet Gökman, Mehmet Koyun, Mehmet Kuşçu, Mehmet Sürücü, Mehmet Üzümcü, Mehmet Yakıcı, Mehmet Yazıcı, Memiş Lale, Mevlüt Uçar, Mustafa Ercan, Mustafa Gezici, Mustafa Kaçar, Mustafa Kalaycı, Mustafa Kırtış, Mustafa Küçük, Mustafa Ruşen, Mustafa Şimşek, Mustafa Taylan, Mustafa Yılmaz, Muştan Emer, Nuri Fidan, Noman Öztürk, Nuri Özcan, Nuri Parlayıcı, Osman Armut, Osman Ay, Osman Büyük, Osman Kaçar, Ömer Bağcı, Ömer Dolapçı, Ömer Üresin, Ramazan Çiçek, Ramazan Yılmaz, Raşit Demirci, Recep Özdemir, Süleyman Dereli, Süleyman Kayar,

Şaban Önal, Şakir Akça, Veli Harmancı.

Allah onların yaptıkları bu az ama değerli ve gönülden yaptıkları yardımlarını kabul etsin ve hepsine de rahmet eylesin... Bir imkân olsa da hepsinin hatıralarını toplayabilirsek ne iyi olurdu...

**Kaynaklar:**

Ekekon, 12 Ocak 1938

Karasınırdan	Omer Dolapçı
"	Arif Çalkuğu
"	Ramazan Çiçek
"	Ömer Üresin
"	Mustafa Ruşan
"	Mustafa Kırtış
"	Osman Büyük
"	Mustafa Küçük
"	Ali Balı
"	Mustafa Gezici
"	H. Hüseyin Güzel
"	Rağit Demirci
"	Ali Rıza Özdemir
"	Abdullah Öz
"	Bekir Akar
"	Kâmil Akar
"	Kadir Taşçı
"	Hasan Özdemir
"	Mehmet Kuşçu
"	Süleyman Dereli
"	Şakir Akça
"	Hüseyin Solak
"	Mustafa Ercan
"	Ahmet Vurucu
"	Osman Ay
"	Arif Doğru
"	Mustafa Emer
"	Halil Gür
"	Mustafa Taylan
"	Ahmet Öksüz
"	Ali Yüselici
"	Mustafa Yaçar
"	Şaban Önal
"	Durmuş Akıcı
"	Hasan Çiftçi
"	Ali İrak
"	Mehmet Bağcıvan
"	Derviş Demirci
"	Veli Deveci

Karasınırdan	Recep Özdemir
"	Noman Öztürk
"	Mehmet Koyun
"	Mahmut Balı
"	Ali Avcı
"	Veli Harmancı
"	Ali Yakıcı
"	Hüseyin Önal
"	Mustafa Yılmaz
"	Gaffar Önal
"	Mevlüt Uçar
"	Memiş Lâle
"	Ahmet Mercan
"	Ali Güven
"	Ahmet Pamuk
"	Mehmet Yakıcı
"	Mehmet Akman
"	Mehmet Gökman
"	Ahmet Ekici
"	İsmail Mermer
"	Hüseyin Arıcı
"	Ahmet Kermancı
"	Mehmet Sürücü
"	Fazlı Korkmaz
"	Osman Armut
"	Mehmet Dündar
"	Mehmet Ali Kesik
"	Mehmet Yazıcı
"	Mustafa Kalaycı
"	Ramazan Yılmaz
"	Ahmet Eğirmenei
"	Mehmet Erdem
"	Hakkı Sürücü
"	Nari Fiğan
"	İsmail Çimen
"	Ahmet Özer
"	İbrahim Dereli
"	Nari Parlayıcı
"	Arif Özçelik
"	Ömer Bağcı
"	Durmuş Ali Bağcı
"	Ahmet Limon
"	Osman Kaçar
"	İbrahim Demir
"	Süleyman Kayar
"	Ali Ayt-mur
"	Mustafa Şimşek
"	Nari Özcan
"	H. Hüseyin
"	Mehmet Üzümcü
"	Ali Osman Çelik
"	Ali Dolapçı
"	Ömer Dolapçı
"	Ali Önal

Züleyha  
ÖNAL



## MEHMET ALİ UZ HOCA İLE BİR HATIRAM

**M**ehmet Ali Uz Hoca ile tanışmam 2004 yılında Akademik Sayfalarla başladı. O gün beri 16 yıldır hem Akademik Sayfaların grafik tasarımını yaptım, hem de Mehmet Ali Uz hoca ile bir çok kitap çalışmasını birlikte yaptık.

Bu yıl Akademik Sayfalar'ın 19.cu cildinde Mehmet Ali Uz hocam, "İz Bırakan Hatıralar" diye yeni bir yazı dizisine başladı. Daha önce torunu Melik "Şeyhülmuhammadî Mehmet Ali Uz Hayatı ve Hatıraları" diye bu hatıralarının bir kısmını kitap haline getirmişti. Onun da kitap kapak, sayfa düzenlemesini yapmak bana nasip olmuştu. Yeni yazısı dizisinde iyilik ile ilgili hatıralarını okurken benimde Mehmet Ali Uz hocam ile ilgili unutamadığım bir hatıram var.

Babam vefat edeli 7 yıl olmuştu, annem ve kardeşlerimi Konya'ya yanıma almıştım. Evin bütün yükünü ben çekiyordum. Okuyan kardeşlerim vardı, kimi liseye, kimi üniversiteye gidiyordu, kimi de işsizdi. Mehmet Ali Uz hocamla 2006 yılında "Bir Gazi Veli Lâdikli Hacı Ahmet Ağa" adlı kitabının grafik sayfa düzenlemesini çalışıyorduk.

O gün üzerimde hiç harçlığım yoktu, akşam eve ekmek alacak param dahi yoktu. Sabahtan Rifat abiden (müessese müdürü) avans istedim, "Şuan yok, öğlene bakarız dedi". Öğlen oldu, Rifat abinin yanına tekrar gittim, tahsilattan gelen yok akşama bakarız dedi". Rifat abiye "Aman abi beni unutma, hiç param yok dedim" yukarı grafik servisine çıktım.

Bu arada hocamla akşama kadar "Bir Gazi Veli Lâdikli Hacı Ahmet Ağa" adlı kitabının kapak ve sayfa düzenlemelerini çalışıyoruz. Öyle yoğun çalıştık ki saat akşamın 7'si olmuş. Bir anda harçlık aklama geldi, vaktin geçtiğini farkedince sessizce aşağıya indim. Rifat abi yerinde yok, bana para vermeyi unutup gitmiş, ben beş parasız harçlıksız kala kalmıştım.

Eyvah dedim, ne yapacam şimdi, ekmek parası yok, kardeşlerim okula gidiyor, yol paraları yok. Büyük bir çaresizlik içinde sessizce yukarı grafiğe geldim.

Mehmet Ali Uz hocamla yarım saat daha 7,30'a kadar çalıştık. Grafikte arkadaşlarım yavaş yavaş bilgisayarlarını kapatmaya başlamıştı, bende birazdan kapatacaktım. Birden o gün hocam bana grafikte hiçbir arkadaşşıma farketmeden bir kitabın

arasına 20 TL koyup bana uzattı.

Yarım saat önce "Ne yapacam Allahım, beş kuruş ekmek param yok diye çaresizlik içinde kıvrılırken ben, yarım saat sonra bir kitabın arasında "20 TL" vardı.

Ben o an hazine bulmuş gibiydim. Gözlerim cıncık cıncık doldu, boğazım düğümlendi, ağlamamak için kendimi zor tuttum. O gün benim parasızlık içinde kıvrandığımı Allah-tan başka kimse bilmiyordu. Kul daralmayınca hızır yetişmezmiş. Benim hızırım Mehmet Ali Uz hocam oldu. Bu olay benim hayatımda unutamayacağım hatıralardan biridir. Rabbim ondan razı olsun.

Allah kimseyi bunaltmasın.

